

Arrest

nr. 218 719 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2018 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS *loco* advocaat H. RIAD en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen zijn definitief in het rechtsverkeer. De verzoekende partij valt actueel nog steeds onder de gelding van dit inreisverbod. De termijn van het inreisverbod neemt trouwens pas een aanvang op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van

de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten en niet blijkt dat dit *in casu* reeds het geval was (zie HvJ 26 juli 2017, C-225/16, *Ouhrami*).

Het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juli 2017, dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, en het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 november 2017 werden niet uitgevoerd.

De verzoekende partij huwt op 12 januari 2018 met een Belgische onderdaan, wat beide partijen ter terechtzitting bevestigen.

Op 9 maart 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische huwelijkspartner, dit in functie van haar oudste minderjarige kind met de Belgische nationaliteit. Zij ontvangt een bijlage 19ter.

Uit de huwelijksrelatie van de verzoekende partij wordt een kind in België geboren op 7 augustus 2018.

Op 4 oktober 2018, met kennisgeving op 8 oktober 2018, neemt de gemachtigde de beslissing dat de afgifte van de bijlage 19ter moet ingetrokken worden. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

H., H. Nationaliteit Libanon Geboren op 19.04.1995 Verblijvende te (...)

Op 09.03.2018 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als echtgenoot van de de genaamde A. S. NN : (...) van Belgische nationaliteit Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). U bent tijdelijk van dit recht ontszegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van drie jaar genomen op 08/07/2017 en u betekend op 08/07/2017, dewelke nog steeds van kracht is. Eens tot een inreisverbod is beslist, wordt u niet verondersteld nog langer op het Belgische grondgebied te verblijven en kan u bijgevolg geen verblijfsrecht aanvragen. Het beroep tot nietigverklaring van het inreisverbod dat u indiende op 08.08.2017 bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrestnr.196 914 van 21.12.2017. Bijgevolg werd het inreisverbod geldig en definitief. Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een huwelijksband tussen u en uw echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw echtgenote. Zij kan onafhankelijk van u een eigen leven leiden. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door u. Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19 ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd. 08/07/2018 alsook aan het inreisverbod u betekende op dezelfde dag.

(...)”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in haar tweede middel de schending aan van:

“artikel 39/79, 8°; artikel 40bis §2, 1e lid, 1°; artikel 40ter, en artikel 43 Vreemdelingenwet; artikel 52 van het K.B. van 08.10.1981 ; artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; artikel 8 EVRM; artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; en de algemene beginselen

van behoorlijk bestuur, m.n. de materiële motiveringsplicht, audi alteram partem, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;"

Het tweede en het vierde onderdeel van het tweede middel lichten toe:

"Tweede onderdeel: schending artikel 8 EVRM, hoger belang van het kind en motiveringsplicht Op 07.08.2018 is de zoon van verzoeker, A., geboren. De bestreden beslissing houdt echter in geen geval rekening met het recht van verzoeker op een gezinsleven met zijn zoon die tevens Belg is en waarmee verzoeker samenwoont. Verwerende partij was of diende minstens op de hoogte te zijn van de geboorte van A. Er blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat met de geboorte van A. rekening werd gehouden. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hiermee heeft rekening gehouden terwijl de bestreden beslissing stelt dat verzoeker gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zodoende dus gescheiden zou worden van zijn zoon. Dit vormt ook een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierechten uitvoer brengen: De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. 6 In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een _ tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn Gezien de bestreden beslissing verzoeker beveelt gevolg te geven aan het betekend bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, heeft de bestreden beslissing ook (onrechtstreekse) gevolgen voor verzoekers zoon, A., aangezien hij van zijn kind zou worden gescheiden. Volgens lid 2 van deze bepaling dient immers: "Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging." Lid 3 stelt verder: "Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen én rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." Zodoende komt de bestreden beslissing neer op een schending van het recht van verzoeker op een gezinsleven, evenals artikel 24 Handvest Grondrechten EU, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien er geen rekening werd gehouden met het bestaan van de zoon van verzoeker, het recht van verzoeker op een gezinsleven met zijn zoon, het hoger belang van verzoekers zoon en tenslotte zijn recht op persoonlijke betrekkingen en contacten met verzoeker. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

En:

"Vierde onderdeel: schending motiveringsplicht en afgeleid verblijfsrecht: Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet zou aantonen dat hij een "afhankelijkheidsverhouding" zou hebben met zijn echtgenote. Er wordt hieromtrent verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie (Grote Kamer) die op 08.05.2018 in de zaak C-82/1 ó het volgende heeft gesteld: "-ARTIKEL 20 VWEU 48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger; binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendon Marin, C-I 65/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-I 33/15, EU:C:2017:354, punt 61). (...) 51 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger; omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger; ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-I33/15, EU:C:2017:354, punt 63). 52 De weigering om aan een

derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, CURIA - Documents http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL... 15 sur 26 18-09-18 a 16-11 EU:C:2017:354, punt 69). 53 In casu moet worden vastgesteld dat de praktijk die in de hoofdzaken aan de orde is, betrekking heeft op de procedurele voorwaarden waaronder een derdelander in het kader van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging kan aanvoeren dat hij een afgeleid recht ontleent aan artikel 20 VWEU. 8 54 In dit verband is het weliswaar een zaak van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het ~ afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties als bedoeld in punt 51 van het onderhavige arrest krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat neemt niet weg dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 76) (...). 56 Anders dan de Belgische regering stelt, kan door de verplichting van de derdelander in het kader van de in geding zijnde nationale praktijk om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU afbreuk worden gedaan indien de nakoming van die verplichting er, wegens het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding tussen die derdelander en een Unieburger die lid is van zijn familie, toe leidt dat laatstgenoemde feitelijk gedwongen is hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie te verlaten voor een tijd die, zoals de verwijzende rechter opmerkt, onbepaald is. 57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontczegd. Indien dat het geval is, moet de . lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen. 61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/1 IS, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt. 62 Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich. verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontczegd. (...) 65 Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A. M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen - anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) - in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. "(eigen markering) Hieromtrent dient te worden vastgesteld dat bovenop de schending van het hoorrecht (eerste onderdeel,

zie *infra*), verwerende partij niet is nagegaan of een dergelijke afhankelijkheidsverhouding al dan niet zou kunnen bestaan.

Men verwijst naar het "dossier" van verzoeker doch gezien verzoeker niet werd gehoord en geen - onderzoek werd gedaan naar de familiale situatie van het gezin, in het bijzonder de geboorte van verzoekers zoon, A., waardoor er weldegelijk een afhankelijkheidsverhouding bestaat (zie *supra*), vermocht verwerende partij niet stellen dat er geen afhankelijkheidsverhouding bestaat.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de geboorte van A. in rekening werd genomen terwijl dit uiteraard van essentieel belang is om te kunnen nagaan of verzoeker een afhankelijkheidsrelatie zou hebben. Bijgevolg is de bestreden beslissing foutief gemotiveerd en behept met een manifeste appreciatiefout. Zo stelde Uw Raad per Beschikking dd.08.10.2018, rolnummer 21.044, in een zelfde zaak betreffende tevens het recht op gezinshereniging op grond van artikel 40ter tegenover het bestaan van een inreisverbod: 4 Dans un arrêt rendu le 8 mai 2018, dans l'affaire C-82/16 (K.A. et autres/Etat beige), la Cour de Justice de l'Union européenne (ci-après : la CJUE) a estimé que « l'article 20 TFUE doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique d'un Etat membre consistant à ne pas prendre en considération une demande de séjour aux fins d'un regroupement familial, introduite sur son territoire par un ressortissant d'un pays tiers membre de la famille d'un citoyen de l'Union qui possède la nationalité de cet Etat membre et qui n'a jamais exercé sa liberté de circulation, au seul motif que ce ressortissant d'un pays tiers fait l'objet d'une interdiction d'entrée sur ledit territoire, sans qu'il ait été examiné s'il existe une relation de dépendance entre ce citoyen de l'Union et ce ressortissant d'un pays tiers d'une nature telle que, en cas de refus d'octroi d'un droit de séjour dérivé à ce dernier, ledit citoyen de l'Union serait, dans les faits, contraint de quitter le territoire de l'Union pris dans son ensemble et serait ainsi privé de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par son statut» (§ 62). Or il ne ressort pas des circonstances de l'espèce que la partie défenderesse a examiné l'existence d'une telle relation de dépendance, avant la prise de l'acte attaqué. L'acte attaqué n'est donc pas suffisamment motivé à cet égard. Ondergeschikt dient in casu te worden vastgesteld dat er sprake is van "een afhankelijkheidsrelatie" met verzoekers echtgenoot. A. en zijn mama hebben enkel en alleen de Belgische nationaliteit. Beide ouders staan in voor de opvoeding van A., ze zorgen samen voor hem. Mevrouw heeft de hulp van verzoeker nodig om hun zoon, A., voor te brengen. Tijdens eerste levensjaren heeft een baby zowel zijn moeder als vader nodig. Op de website van Kind en Gezin leest men over de eerste levensjaren van een kind: " Het kind bouwt in die eerste periode een vertrouwensrelatie op met de personen aan wie het gehecht is. Als deze personen voortdurend en goed voor hem zorgen, geeft dit vertrouwen en voorspelbaarheid. Op die manier krijgt de baby een veilig gevoel. Na verloop van tijd leert de baby dat na korte periodes van scheiding de vertrouwde figuur elke keer terugkomt. Op die manier en/aar hij zijn eigen zelfstandigheid. Zo wordt stilaan een begin van zelfvertrouwen ontwikkeld. Het is voor het gezin overigens onmogelijk om hun gezinsleven in een ander land te voor te zetten aangezien Mevrouw, geboren in Syrië, van Belgische nationaliteit, geen verblijfsrecht heeft in Libanon. Dit geldt ook voor A. Gelet op de bewezen afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote, zou de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst tot gevolg hebben dat mevrouw A. in de feiten gedwongen wordt om het grondgebied van de EU te verlaten teneinde haar echtgenoot (verzoeker) te vergezellen en dit voor een onbepaalde termijn terwijl het onduidelijk is of mevrouw en A. überhaupt tot het Libanese grondgebied zouden worden toegelaten. De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd."

3.2. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van de materiële motiveringsplicht. Zij verwijt de bestreden beslissing geen onderzoek te hebben verricht naar de familiale situatie van het kerngezin (echtgenote en kind). De geboorte van het kind werd niet betrokken in het afhankelijkheidsonderzoek. Er werd met de afhankelijkheid van de huwelijkspartner geen rekening gehouden, afhankelijkheid des te sterker door de geboorte van het kind.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 maart 2018 een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van haar Belgische levensgezel. Zoals de verzoekende partij stelt, werd haar afhankelijkheidsrelatie met de partner, door de geboorte van het kind, niet nagegaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt verder vast dat het kind geboren is voor het nemen van de bestreden beslissing (7 augustus 2018). Toch kon de verwerende partij niet onwetend zijn over de toen nakende geboorte van het kind: uit een mail van 18 juni 2018 van de gemeente Wetteren aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de zwangerschap van de verzoekende partij haar toen al was gekend en dat de moeder bijna acht maanden zwanger was.

In de bestreden beslissing werd niets vermeld over de geboorte van het kind. Noch blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij hiermee rekening hield. De bestreden beslissing stelt dat uit het administratief dossier niets terug te vinden is over het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en de echtgenote, maar de verzoekende partij is nooit uitgenodigd geworden om deze afhankelijkheidsverhouding toe te lichten. De bestreden beslissing stelt louter dat zij geen elementen in het administratief dossier vindt waaruit blijkt dat de partner bijzondere zorg behoeft, zonder enige navraag.

Uit de relevante parlementaire werken blijkt dat de wetgever, met de toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *in casu* basis van de aanvraag, specifiek gevolg heeft willen geven aan de rechtspraak van het HvJ, met name het arrest *Ruiz Zambrano*, waarin een uitleg wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het VWEU, waarnaar ook *in casu* wordt verwezen door de verzoekende partij (*Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 53-443/17 en 18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6). Deze uitleg luidt als volgt: “*Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.*”

Het HvJ zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 51 en 52).

Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 54).

3.4. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU en de relevante rechtspraak van het HvJ die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het HvJ reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

3.5. In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16), waarnaar de verzoekende partij verwijst, heeft het HvJ uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige

afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat een inreisverbod eraan in de weg staat dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen. Bijgevolg kan de aanvraag van de verzoekende partij tot gezinshereniging volgens de verwerende partij niet in aanmerking worden genomen, dit weliswaar na een oppervlakkige motivering aangaande de afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar partner, zonder oog te hebben voor de nakende geboorte van het kind.

Deze motieven kunnen niet worden gevolgd nu het HvJ op dit punt in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

*“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.*

58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.” (eigen onderlijning)

Er wordt opgemerkt dat ook artikel 8 van het EVRM, dat weliswaar geen motiveringsplicht voorziet, een grondig onderzoek van het gezinsleven vereist. Er moet rekening gehouden worden met alle elementen van het kerngezin. Daarbij kan de verwerende partij niet voorhouden onwetend te zijn, nu zij in juni 2018 wist dat een geboorte nakend was.

Ook aangaande de afhankelijkheidsverhouding tussen het echtpaar werd, blijkens de motieven, slechts een oppervlakkig onderzoek gevoerd zonder de verzoekende partij uit te nodigen hieromtrent standpunt in te nemen. Integendeel werd de verzoekende partij slechts gecontacteerd om bepaalde documenten voor te leggen, zoals het paspoort en een bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij stelt in haar eerste onderdeel van het middel dat zij het volgende had kunnen aangeven:

“Verzoeker heeft reeds meer dan 4 jaar een amoureuze relatie met mevrouw A.;

Verzoeker en mevrouw A. wonen samen sinds oktober 2017;

Het koppel is in België gehuwd op 15.01.2017;

Op 07.08.2018 is hun zoontje, A., geboren;

De aanwezigheid van verzoeker is noodzakelijk voor mevrouw A. teneinde samen voor hun baby te zorgen. De eerste maanden van een kind zijn bijzonder zwaar. Mevrouw heeft de aanwezigheid nodig van haar partner om voor A. te zorgen er dus niet alleen voor te staan voor een onbepaalde duur;

De aanwezigheid van verzoeker is ook noodzakelijk in hoofde van A. die recht heeft op de aanwezigheid van zijn vader;

Zijn vrouw en hun kindje A. hebben enkel de Belgische nationaliteit. Zij hebben geen enkel verblijfsrecht in 'Libanon. Zij hebben geen mogelijkheid om naar Libanon te verhuizen om daar hun gezinsleven voor te zetten;

Indien verzoeker verhoord was geweest, had hij al deze elementen kunnen laten gelden, die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden."

3.6. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en betwist het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek inhoudelijk.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen rekening is gehouden met de geboorte van het kind in de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie.

De verzoekende partij maakt derhalve aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste, minstens onvolledige, gegevens en kennelijk onredelijk is.

De materiële motiveringsplicht, in samenlezing met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, is geschonden.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het eerste middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2018 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN